

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ใช้พลังจิต

พูดถึงเรื่องนักภวานา เราจะเล่าเรื่องภวานา ลูกศิษย์ของเราที่แหละ เขามาดูถูกอาจารย์ ลูกศิษย์เราเป็นผู้หญิง แกภวานาเก่งไม่ใช่เล่นนะ ที่ว่าแกนั่งอยู่ศาลาที่สถานีทดลองจันท์ เราบินทบาตมา แกเป็นนิสัยปากเปราะหน่อยไม่ค่อยเก็บความรู้สึก เป็นอย่างไรรู้อย่างไรว่าอย่างนั้นเลย พอตีเราเดินมาศาลาล้างเล็ก ้วยวิตขึ้นเลยนะ โอ๊ย ท่านอาจารย์รัศมีสง่างามหมด ครอบมาเลย รัศมีสะหมาอะไรเดี๋ยวตีปากเอานะ เราว่าอย่างนี้ ก็มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เป็นก็จะเป็นอะไร ว้างั้นแหละเรา นี่ละผู้หญิงคนนี้ มีพระองค์หนึ่ง แกชอบจะเก่งๆ อยู่ยั้นละ นิสัยของแกเป็นอย่างนั้น เรารู้นิสัยแล้ว แกอาจไม่รู้ยิ่งกว่าเรา เพราะเคยสมาคมกันมามากต่อมากแล้วกับพระองค์นี้ ไม่ระบุง้อแหละ แกมักจะเป็นอย่างนั้นนิสัยแก

พอตีแกก็กึกกั้นขึ้นไปบ้านแกนั้นแหละ โยมคนนี้แหละ บ้านแกอยู่ทางหนองสำโรง ห่างจากวัดไปประมาณกิโลกว่า เราเคยไปบ้านแก แกนิมนต์ไป ไปแกก็พูดปากเปราะอย่างว่า นี่ท่านอาจารย์ ว่าอย่างนั้นนะ เห็นนิพพานแล้วนะ นิพพานเป็นยังงัย อู๊ย นิพพานสง่างามมาก อยู่ทางหนองสำโรง แกชี้ไปนู่นละ ขึ้นฟ้า คือแสงสว่างของแก แกตื่นเงาตัวเอง แต่เราไม่ได้บอก เฉย โห เห็นนิพพานแล้วสง่างามมาก อยู่ทางหนองสำโรงนู่น คือนิสัยแกรู้อสิ่งนั้นสิ่งนี้แปลกๆ จากนั้นมาเราก็ให้พิจารณาอย่างนี้ๆ เพื่อจะได้เห็นนิพพานชัดเจนมากขึ้น เราว่าอย่างนี้ เราไม่ได้ปฏิเสธนะแกว่าอะไร เราเลยบอกมาให้พิจารณาอย่างนี้ๆ จะได้เห็นนิพพานสง่างามยิ่งขึ้นกว่านั้น นั่นก็ว่างาม แต่ให้พิจารณาอันนี้เข้าไปเพื่อเสริมกันแล้วจะได้เห็นงามยิ่งขึ้น แกก็จำเอาไว้เลยแล้วก็ทำ

อีกสองวันแกก็ไปหาเรา อู๊ย นิพพานหนองสำโรงมันนิพพานชี้หมู่ชี้หมา มันขึ้นนี้แล้วมันสง่าจ้าขึ้นมาเลย โถ นิพพานนั้นสู้ไม่ได้เลย แนะเห็นไหมละ อย่างนั้นละ ไม่ได้ปฏิเสธนะ ก็บอกมาให้ทำอย่างนี้ๆ แข่งนิพพานนั้นแล้วจะรู้อเอง พอแกพิจารณา แกเอาจริงจังนะ เราว่าอะไร เพราะแกจะลงเต็มที่เลยกับเรา พอเห็นอันนี้แล้ว โอ๊ย นิพพานเรามันนิพพานอะไรก็ไม่รู้ นี่ละคนนี้ละ พระองค์นั้นก็ไป ก็กึกกั้นไปถึงแกแล้วก็ว่า เอ้า โยมทองแดงนั่งภวานาแข่งอาจารย์ นี่ละแกโกรธตรงนี้ถ้าว่าโกรธนะ เอ้า นั่งภวานาแข่งอาจารย์มหาบัวขึ้นอย่างนั้นเลยนะ เอ้า อาตมาก็จะนั่งนี้ พระนั่งพักบน โยมคนนี้นั่งอยู่ข้างล่าง

อ้าว นิ่งภาวนาแข่งอาจารย์มหาบัว คือแหงนียงอย่างนั้นตลอดพระนะะ พอพระว่าอย่างนั้น โยมคนนี้ก็นึกในใจ โอ เราเคารพท่านสุดหัวใจเรา แล้วทำไมถึงให้ภาวนาแข่งอาจารย์มหาบัวละ คือนิสัยแกเป็นอยู่เรื่อย ๆ นิสัยของแกเป็นอย่างนั้น พอแกนั่งภาวนาก็นึกมันจะเก่งขนาดไหนนะพระองค์นี้ แกว่านั่น นึกในใจนะ กูจะตัดพระองค์นี้ให้เห็นประจักษ์สักหน่อยนะ แกนั่งอยู่ข้างล่าง พระองค์นี้ก็นั่งภาวนา ส่วนแกหีบหมาก กินหมากอยู่ พอแกกำหนดจิตดีแล้วก็กำหนดเป็นไฟเผาพระองค์นี้ จะเป็นยังไงพระองค์นี้มันดูถูกอาจารย์เรา เราเคารพสุดหัวใจ ทำไมมาอวดเก่งกว่าอาจารย์เรา เราจะตัดสักหน่อยเป็นยังไงลองดู

พอพระองค์นั้นนั่งภาวนาปั๊ง แกก็กำหนดจิตดี ๆ แล้วก็กำหนดไฟเผาเลยที่นี้ ใส่ใจเข้าไปกันเลย ดิตผิงเลยเทียวนะ โดดตกตม ทำไม่ทำรุนแรงอย่างนี้ เอาไฟมาเผากัน แกก็ว่า เผาอะไรนั่นก็นั่งอยู่ โอ๊ย เอาไฟมาเผากัน ดิตผิงเลยจริง ๆ นะ โดดตกตมเลย เผาอย่างแรง แกว่าอย่างนั้น นั่นเห็นไหมกระแสนของจิต นี่ละอำนาจของจิต กระแสนของจิต เผาเสียจนพระโดดตกลงมา ทำไมทำรุนแรง เอาไฟมาเผากัน เผายังไง ไม่รู้ละ ดูใหญ่เลย เห็นไหมมันอยากเก่งกว่าอาจารย์เรานัก แล้วไม่เห็นเก่ง เพียงถูกไฟเท่านั้นก็โดดแล้ว อาจารย์เราไม่เห็นโดด ว่าอย่างนั้น ไม่เห็นโดดคือแกคงทดลองเราพอแล้วแหละ แต่เรามันเฉยไม่เคยสนใจ

คิดดูซิแกไปสองคน ภาวนาเก่งด้วยกันทั้งคู่ คนหนึ่งชื่อโยมหรั่ง คนนั้นแกไม่ค่อยพูด ทุกสิ่งทุกอย่างแกรู้มากนะ คนนั้นยิ่งมากกว่านี้อีก ที่นี้แกไปเรากำลังเย็บผ้าอยู่ที่กุฎิ แกขึ้นไปสองคน เราเย็บผ้าอยู่กับพระ มาทำไมกำลังเย็บผ้า ยุ่งหาอะไร เราว่าอย่างนั้น แกนั่งนิ่ง เขาดูเรา เราจ้อเขาอยู่ตลอดเวลา ส่งจิตไปที่ไรจ้อเราอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา เย็บผ้าทำนั้นก็เย็บแต่จิตจ้อเราอยู่ตลอดเวลา ที่นี้เลยร้อน ร้อนทั้งคู่เลย รู้ด้วยกันทั้งสอง นั่นเป็นอย่างนั้น โอ๊ย ท่านไม่ได้เย็บผ้า จิตท่านจ้อเราอยู่ตลอดเวลา อยู่ไม่ได้เรา กลัวท่านมาก เลยกราบมับ ๆ ลงไปเลย

ตอนบ่าย ๆ โยมหรั่งอยู่ ๆ แกหัว(เราะ) ก๊ก ๆ ขึ้นมา แกไม่ค่อยชอบพูดอะไร นิสัยแกไม่ค่อยชอบพูด ไม่ปากเปราะเหมือนคนนี้ อยู่ ๆ แกก็หัวก๊ก ๆ ขึ้นมา หัวอะไร อู๊ย มันขบขัน เราว่าจะไปดูจิตท่าน โอ๊ย ท่านเย็บผ้าอยู่เหมือนไม่ดูไม่อะไร ท่านเย็บผ้าท่านดูเรา พอส่งจิตเข้าไปที่ไรท่านจ้ออยู่แล้วท่านจะตีหน้าผากเรา เลยกลัวใหญ่เลย ต้องลงมา มันอดขบขันไม่ได้ เหมือนว่าจะไปต่อยท่าน ที่ไหนได้หมัดท่านจ้ออยู่ที่นี่แล้ว เลยลงมาหัวเราะก๊ก ๆ นะ อย่างนั้นละแกรู้นะ โห้ย ท่านไม่ได้เย็บผ้านะจิตนะ ว่างั้น มือท่านเย็บผ้า จิตท่านจ้องอยู่ที่นี่ กลัวท่านก็เลยลงมา

นี่ละที่แกพูดถึงเรื่องว่าเอาไฟเผาพระองค์นั้น โดดฝั่งตกลงเลย ทำอวดเก่ง นี่ละอำนาจของจิต พลังของจิต โยมทองแดงนี้กำหนดให้รถหยุดก็ได้ พูดอย่างตรงไปตรงมา แน่นนอนเลย รถจะวิ่งขนาดไหนก็วิ่งเถอะ กำหนดปั๊บนี้หยุดเลยไปไม่ได้ กำหนดให้หยุดๆ เลย เครื่องยนต์กลไกพอกำหนดปั๊บหยุดเลย อย่างนี้ละกำลังของจิต เพราะฉะนั้นเรื่องของ ท่านอาจารย์ฝั้นที่ท่านพูดจึงเข้ากันได้เป้งเลย ท่านอาจารย์ฝั้นพลังทางจิตท่านเก่ง เวลาเพ่ง เหมือนกันนะ จิตเพ่งปั๊บให้หยุด หยุดได้เลย เครื่องยนต์กลไกจะวิ่งขนาดไหนไปเถอะ ไล่ ปั๊บหยุดก็ไปไม่ได้เลย นั่นอำนาจของจิตเห็นไหมละ ท่านอาจารย์ฝั้นก็เหมือนกัน

ท่านอาจารย์ลี ท่านอาจารย์ฝั้น พลังของจิตใช้ในทางนี้เก่งเหมือนกัน กับโยมทองแดงอีกคน โยมทองแดงแกบอกว่ารถนี้จะให้หยุดเมื่อไรหยุดได้เลย กำหนดปั๊บไล่ให้หยุดก็เลยไปไม่ได้ จนเจ้าของเขางงเขามองหน้าเรา คือแกเคยมาแล้วละเรื่องเคยแต่ไม่พูดเฉยๆ รถมันกระแทก แต่ก่อนทางไม่ได้ลาดยาง เป็นหินลูกรัง รถมันกระแทก แต่งอยู่ในตะกร้าของแกตกออกเรื่อย แกเก็บเข้าเรื่อย แล้วกระแทกตกออกไปเรื่อย มันเป็นอย่างไร รถคันนี้ แกนึกในใจ แกกำหนดใส่รถให้รถไปช้าๆ คือแกจะชนแต่งของแกขึ้น เอ้ รถนี้มันเคยไปเร็ว ทำไมมันถึงไปอย่างนี้เหมือนเต่า เขาวางั้น เขาว่าของเขาเอง รถมันค่อยไปเอื่อยๆ เร่งเท่าไรๆ มันก็ไม่ไป มันเอื่อยๆ แกก็ชนแต่งแกใส่ตะกร้า พอแกชนแต่งแกเสร็จแล้วแกก็หยุด ที่นี้รถเขาก็วิ่งปั้งๆ เอา รถกระแทกอีกตกอีกตุ้มตามๆ อีก แกกำหนดอีกให้รถช้าอีก เอ้ รถคันนี้ทำไมวันนี้เป็นอย่างนี้ เขาวางั้น

ทีแรกเขายังไม่สงสัยแก รถคันนี้ทำไมเป็นอย่างนี้ เตี้ยเร็วเตี้ยช้า ธรรมดาวิ่งเร็ว เร่งขนาดไหนก็ได้ แต่วันนี้ทำไมเร่งแล้วก็ยังเอื่อยๆ มันเป็นอย่างไรรถคันนี้ ก็แกเก็บแต่งแกพอเสร็จแล้วก็ปล่อย รถก็บึ่งไปเรื่อยๆ พอรถวิ่งไปกระแทกอีกแต่งตกอีก เก็บอีกๆ แกกำหนดจิตใส่อีก สุดท้ายเขาเลยมองหน้าแก เหอ เป็นอย่างงี้หรือยายให้รถหยุด อ้าว ก็ฉันนั่งอยู่บนรถจะให้รถหยุดยังงี้ มันก็ขึ้นอยู่กับแกแหละ ไซ้เหอ สุดท้ายเขาเลยจ้องดูแก เขาแน่ใจว่าเป็นยายคนนี้แหละเพราะมันหลายหนกว่าจะไปถึงที่ลง รถวิ่งเอื่อยๆ แล้วหยุด บางทีหยุดจนกว่าแกจะเก็บแต่งเสร็จ

พอวิ่งที่ไรรถกระแทกแต่งตกออกไปอีก เก็บอีกอยู่งั้น แล้วกำหนดจิตให้รถหยุดอยู่เรื่อย จนกระทั่งเขาจับได้ โส้ คงเป็นยายคนนี้แหละทำให้รถหยุด อย่ามาหาเรื่องนะแก้ว แกขับไม่ดีเอง แกวางั้น ความจริงแต่งเราตกเราเก็บแต่ง ก็เลยกำหนดไม่ให้รถมันวิ่งเร็ว บางทีกำหนดให้มันหยุดมันก็หยุด หลายครั้งหลายหนเขาก็เลยง สุดท้ายก็มองมาหาเรา มองมาหาแกนะ พอแกเก็บแต่งเสร็จก็บอก ไปซิรถ มันก็ไปเรื่อยๆของมัน ลักเตี้ยแต่งตก

อีก เอาอีกอยู่งั้น นี่พูดถึงเรื่องแกกำหนดให้หยุด หยุดได้จริงๆ แกแน่นอนมากแกบอก
เรื่องเครื่องยนต์กลไกกำหนดให้หยุด หยุดได้เลย แกเล่า

ท่านอาจารย์ฝั้นก็เหมือนกัน ท่านอาจารย์ฝั้นก็แบบเดียวกัน กำหนดให้หยุด หยุด
ได้เลยๆ เครื่องยนต์กลไก นี่พลังของจิตมันต่างกัน เอาละไม่พูดอะไร เราเหนื่อยแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz